

Исток Православни

Исповедање вере против екуменизма

Сабрање Православних Свештеника и Монаха, Април 2009

Сви који смо благодаћу Божијом одгајени на благочестивим догматима и следујемо у свему Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву верујемо да:

Једини пут спасења људи је вера у Свету Тројицу, у дело и учење Господа нашег Исуса Христа, који се настављају у Његовом телу, Светој Цркви. Христос је једина истинита

светлост, не постоје друге светлости да нас просветле, нити друга имена која могу да нас спасу «Нема ни у једноме другоме спасења; јер нема другог Имена под небом данога људима којим бисмо се могли спасти». Сва друга веровања, све друге религије, које не знају или не признају Христа «који је у телу дошао», људске су измишљотине и дела Ђавола, која не воде истинском богопознању и поновном рођењу кроз божанско крштење, него обмањују људе и воде их у пропаст. Ми Хришћани верујући у Свету Тројицу, немамо истога Бога ни са једном другом религијом; чак ни са такозваним монотеистичким религијама, Јудаизмом и Мухамеданизмом, које не верују у Свету Тројицу.

Већ две хиљаде година, основана од Христа и руковођена од Светога Духа, Црква је остала стабилна и непоколебљива у наученој од Христа, преданој од Апостола и очуваној од Светих Отаца спасоносној Истини. Није поклекла под суровим гоњењима првобитно Јудеја а касније идолопоклоника током прва три века; пројавила је мноштво мученика и изашла као победник, потврдивши своје божанско порекло. Као што чудесно говори свети Јован Златоусти: «Ништа није јаче од Цркве... Ако ратујеш против човека, или си победио или си побеђен, ако, међутим, ратујеш против Цркве, без изгледа си да победиш, јер је Бог јачи од свих».

Након престанка гоњења и тријумфа Цркве над спољним непријатељима, тј. Јудејима и идолопоклонцима, умножили су се и ојачали су унутрашњи непријатељи Цркве. Појавиле су се разноврсне јереси, које су покушале да измене и да искваре предану веру, како би се код верника изазвала збрка и како би ослабило њихово поверење у еванђелску истину и у оно што је предано. Свети Василије Велики, описујући стање у Цркви које је створила током четрдесет година владајућа, и у управном смислу, Аријева јерес, говори: «Презрене су догме

Отаца, апостолска предања су понижена, изуми нових људи живе у Црквама; људи се предају лукавствима, а не богословствовању; мудрост овога света преузима првенство, изругујући се похвали Крста. Пастири се протерују, уместо њих уводе се вуци грабљиви који уништавају стадо Христово».

Оно што је било са спољашњим непријатељима, религијама, десило се и са унутрашњим, јересима. Црква је кроз велике и просветљене Свете Оце поставила међе и заштитила Православну веру одлукама Помесних и Васељенских Сабора у односу на конкретна, сумњива учења, али и сагласјем Отаца (consensus Patrum) у односу на свеукупан збир питања вере. Ми смо сада потпуно сигурни, када следимо Свете Оце и не померамо међе које су они поставили. Изрази „Следујући Светим Оцима“ и „Не померај међе које поставише Оци наши“ чине поуздан правац пута и сигурносни вентил Православне вере и живота. Сходно томе основне поставке нашег Исповедања су следеће:

1. Чувамо непроменљиво и неповредиво све што су Сабори и Оци установили. Прихватимо све што они прихватају и осуђујемо све што они осуђују, а клонимо се општења са онима који новаче у стварима вере. Ми нити додајемо нити одузимамо какво учење, нити га мењамо. Већ богоносац свети Игњатије Антиохијски у Посланици светом Поликарпу Смирнском пише: „Сваки који говори шта осим онога што је заповеђено, ако је и веродостојан, ако и пости, ако је и девственик, ако чини знаке и пророкује, нека ти буде вук у овчијој кожи који пропаст оваца твори“. Свети Јован Златоусти тумачећи речи Апостола Павла „ако вам неко проповеда Еванђеље друкчије него што примисте анатема да буде“, примећује да Апостол „није рекао ако вам супротно објављује или ако све изврће, него ако и нешто најмање проповедају другачије од онога што примисте, ако и случајно

уносе новине, нека буду анатема“. Седми Васељенски Сабор објављујући клирицима Цариграда своје одлуке против иконобораца пише: „Следовали смо предању Католичанске Цркве и нити шта одузесмо нити шта додасмо, него будући научени у апостолском духу, чувамо предања која смо примили, прихватајући и целивајући све што је Света Католичанска Црква од првих времена неписано и писано примила... Јер истинити и најисправнији суд Цркве не допушта никакве новине чинити, нити одузимати било шта. Стога ми, следујући отачким законима, примивши благодат од једнога Духа, без новачења и без умањења сачувасмо све што се на Цркву односи“.

Са Светим Оцима и Саборима одбацујемо и анатемишемо све јереси које су се појавиле током историјског хода Цркве. Од старих јереси које су преживеле до данас осуђујемо Монофизитизам, како онај екстремни Евтихија тако и онај умерени Севира и Диоскора, сагласно са одлукама Четвртог Васељенског Сабора у Халкидону и христолошким учењем великих Светих Отаца и Учитеља, као Светог Максима Исповедника, Светог Јована Дамаскина, Светог Фотија Великог и богослужбеним химнама.

2. Објављујемо да је Папизам извор јереси и заблуда; учење о *Filioque*, тј. исхођењу Светога Духа и од Сина, супротно је свему што је сам Христос учио о Светоме Духу. Целокупни лик Отаца и на Саборима и самостално сматрају Папизам за јерес, јер је осим *Filioque* произвео још мноштво других заблуда, као што су примат и непогрешивост Папе, употреба бесквасних хлебова, учење о чистицишту, о безгрешном зачећу Богородице, о створеној благодати, о куповини опроштаја грехова (индулгенције); изменио је скоро читаво учење и

праксу Крштења, Миропомазања, Божанске Евхаристије и других светих тајни и претворио је Цркву у световну државу.

Данашњи Папизам је још више, у односу на средњевековни Папизам, одступио од учења Цркве, тако да не представља више наставак древне Западне Цркве. Увео је мноштво нових претеривања у „Мариологију“, као што је учење о Богородици као „саискупитељки“ (corredemptrix) људског рода. Ојачао је „Харизматични Покрет“ пентикосталних група, тобоже духоцентричних. Усвојио је источњачке спиритуалне методе молитве и контемплације. Увео је даље новине у богослужење, као што су плесови и музички инструменти. Скратио је и суштински разорио Божаствену Литургију. У области Екуменизма Другим Ватиканским Концилом поставио је основе за Сверелигију, признајући „духовни живот“ припадницима других религија. Догматски минимализам довео је до снижења нивоа моралних захтева, због чврсте везе догме и морала, што је имало за последицу моралне падове врховних клирика и умножавање међу клирицима моралних настраности хомосексуалности и педофилије.

Уопштено говорећи постоји радикална промена Папизма и окретање према Протестантизму након Другог Ватиканског Концила, као и усвајање различитих „спиритуалних“ покрета „Новог доба“.

Према светом Симеону Солунском, Мистагогу (Тајноводцу), Папизам је Цркви нанео више штете него што су нанеле све јереси и расколи заједно. Ми Православни имамо заједницу са Папама који су живели пре схизме и многе Папе прослављамо као светитеље. Папе након схизме су јеретици; престали су да буду наследници Римског трона, немају апостолско прејемство, пошто немају веру Апостола и Отаца. Из тог

разлога са сваким од тих Папа „не само да немамо заједницу, него га и јеретиком називамо“. Због хуле на Светога Духа учењем о Filioque изгубили су Светога Духа, и све је код њих безблагодатно. Ниједна њихова света тајна није ваљана према светом Симеону. „Хуле, дакле, новатори и далеко су од Духа, хулећи на Светога Духа, и нема у њима уопште Духа Светога, зато су и њихове свете тајне безблагодатне, пошто благодат Духа одбацују и унижавају га... зато и Духа Светога у њима нема, и ничега духовнога у њима и све је ново и измењено код њих и мимо Божанскога предања“.

3. То исто важи, у још већој мери, за Протестантизам, који је као чедо Папизма наследио многе јереси, и још више додао; одбацује Предање прихватајући само Свето Писмо (Sola Scriptura), које, међутим, погрешно тумачи; укида Свештенство као посебну тајинску благодат, такође и поштовање Светих и икона; унизио је личност Богородице, одбацује Монаштво; од Светих Тајни прихвата само Крштење и Божаствену Евхаристију, кварећи и у њима учење и праксу Цркве; учи о апсолутном предодређењу (Калвинизам) и оправдању само вером, а од скоро његов „авангардни“ део увео је Свештенство жена и брак истополних, које примају чак и у Свештенство. Најважније, међутим, лишен је еклисиологије, јер не постоји појам Цркве, онако како га разуме Православно Предање.

4. Једини начин да се васпостави наша заједница са јеретицима јесте да они одбаце своје заблуде и да се покају, како би постојало истинско јединство и мир; јединство са истином а не са заблудом и јересју. За утеловљење јеретика у Цркву

канонска тачност (ακρίβεια) захтева њихово примање кроз Крштење. Претходно њихово „крштење“, вршено ван Цркве, без трикратног погружења и уздизања крштенога у води освећеној посебном молитвом и од стране православног свештеника, није крштење; лишено је благодати Светога Духа, која не постоји у расколима и у јересима, и следствено томе немамо ништа заједничко што би нас сједињавало, као што каже свети Василије Велики: „Они који од Цркве отпадоше немају више благодат Светога Духа на себи; јер је престало предавање (благодати) пошто су прекинули прејемство... а они који се одвојише, будући да постадоше лаици, нити да крштавају нити да рукополажу немају више власти, не могући да предају благодат Светога Духа, од које су сами отпали“.

Због тога је неутемељен и неоснован нови покушај Екумениста да промовишу став како имамо заједничко крштење са јеретицима, те да на овом непостојећем крштењском јединству утврђују јединство Цркве, која тобоже постоји тамо где постоји крштење. У Цркву, међутим, неко улази и бива њен члан не било којим крштењем, него једним и јединственим крштењем обављеним од стране свештеника који имају Свештенство Цркве.

5. Докле год јеретици продужавају да остају у заблуди, избегавамо општење са њима, посебно заједничке молитве. Свештени канони у целини забрањују не само заједничко служење Литургије и заједничке молитве у храмовима, него чак и обичне молитве на приватним местима. Строги став Цркве према јеретицима проистиче из истинске љубави и искреног интересовања за њихово спасење и из пастирске бриге како се верни не би повели за јересју. Онај ко љуби исказује љубав, и не оставља другог да пребива у лажи; у

противном су љубав, као и јединомислије и мир са њим, вештачки и лажни. Постоји добар рат и лош мир. „Бољи је славни рат него мир који одваја од Бога“ каже свети Григорије Богослов. И свети Јован Златоусти саветује: „Ако негде видиш да се наноси штета благочешћу, не претпостављај једномислије истини, него стој храбро до смрти... нипошто не издајући истину“. И још саветује наглашавајући: „Ни један кривотворени догмат не прихватајте, изговарајући се притом на љубав“. Такав став Отаца усвојио је и велики борац и исповедник Православне вере против Латина Свети Марко Ефески Евгеник, који своје Исповедање вере у Фиренци завршава на следећи начин: „Сви учитељи Цркве, сви Сабори и сва божаствена Писма опомињу да треба бежати од инакомислећих и туђити се општења са њима. Зар ћу ја, све њих презирући, следити онима који заповедају да се под образином вештачког мира ујединимо? И то са онима који кваре свештени и божански Символ (вере), уводећи Сина као другог узрочника Светога Духа? А остала безумља остављам, узимајући ово за сада, од којих би и једно само било довољно да нас од њих одвоји. Да нам се никада тако нешто не догоди, Утешитељу благи, нити да на такав начин изгубимо свој разум, него да држећи се твога учења и блажених мужава које си ти надахњивао, будемо придодати нашим оцима, ово, ако не било шта друго, одавде поневши, побожност“.

6. До почетка 20. века Црква је непоколебиво и непроменљиво држала став који је одбацивао и осуђивао све јереси, као што се то управо изражава у Синодику Православља који се чита у Недељу Православља. Анатемису се све јереси и јеретици, свака појединачно; да не би на неки начин нека остала изван анатеме, постоји на крају општа анатема: „Свима јеретицима анатема“.

Нажалост, овај јединствени, чврсти и непоколебиви став Цркве до почетка 20. века, почео је постепено да бива напуштан, након Енциклике коју је разаслала Васељенска Патријаршија 1920. године „Свима црквама Христовим“, и која по први пут званично карактерише јереси као цркве, које нису отуђене од Цркве, него су јој своје и сродне. Препоручивала је да се „распламса и ојача пре свега љубав међу Црквама, не сматрајући једна другу за страну и туђу, него као блиску и сродну у Христу, санаследником и сутелесником обећања Божијег у Христу“.

Тиме је отворен пут да буде усвојена, уобличена и развијена у оквиру Православне Цркве, првобитно протестантски изум, а сада прихваћена и од стране Папизма, јерес Екуменизма, та свејерес, која усваја и озакоњује све јереси као цркве и удара на догмат о Једној, Светој, Саборној и Апостолској Цркви. Развијена је већ, предаје се и намеће се од стране Патријараха и Епископа нова догма о Цркви, нова еклисиологија. Сагласно њој ниједна Црква нема право да захтева искључиво за себе карактер католичанске и истините Цркве. Свака од њих је један одломак, један део, не и целовита Црква. Тек све заједно чине Цркву.

Пале су све међе које су поставили Оци; не постоји линија разграничења између јереси и Цркве, између истине и заблуде. И јереси су цркве, а многе од њих, као што је папска, сматрају се сада сестринским црквама, којима је Бог, заједно са нама, поверио бригу за спасење људи. И у јересима постоји благодат Светога Духа, зато су њихово крштење, као и све остале свете тајне, ваљане. Сви који су крштени, без обзира којој јереси припадају, чланови су тела Христовог, Цркве. Осуде и анатеме Сабора не важе и треба да буду избрисане из богослужбених књига. Сместили смо се под кров „Светског

Савета Цркава“ и у суштини смо издали – самим укључењем – нашу црквену самосвест. Укинули смо догму о Једној, Светој, Саборној и Апостолској Цркви, догму „један Господ, једна вера, једно крштење“.

7. Овај међухришћански синкретизам проширио се сада и на међурелигијски синкретизам, који изравнава све религије са јединственим, божанског порекла и од Христа откривеним богопоштовањем, богопознањем и животом по Христу.

Доводи се у питање не само догма о Једној, Светој, Саборној и Апостолској Цркви у односу на јереси, него и темељна догма јединственог у свету Откривења и спасења људи кроз Исуса Христа, у односу на религије света. То је најгора заблуда, највећа јерес свих векова.

8. Ми верујемо и исповедамо да само у Христу постоји могућност спасења. Религије света и јереси воде у пропаст. Православна Црква није само истинита Црква; она је једина Црква. Само она је остала верна Еванђељу, Саборима и Оцима, и следствено томе само она представља истиниту католичанску Цркву Христову. По преподобном старцу Јустину Поповићу, Екуменизам је заједничко име за све псевдоцркве Западне Европе. Њихово заједничко име је свејерес.

Ову свејерес прихватили су од стране Православних многи Патријарси, Архиепископи, Епископи, клирици, монаси и лаици. Њу проповедају „откривене главе“, њу примењују и њу намећу у пракси, заједничарећи на разне начине са

јеретицима, у заједничким молитвама, разменама посета, пастирском сарадњом, постављајући себе суштински изван Цркве. Наш став који произилази из канонских одлука Сабора и из примера Светих је јасан. Свако треба да преузме своју одговорност.

9. Постоје свакако и заједничке одговорности, и то пре свега наших Јерараха и теолога са екуменистичким мишљењима, наспрам православне пуноће и наспрам њихове пастве. Њима поручујемо са страхом Божијим и љубављу, да су такав њихов став и отвореност према екуменским активностима, са сваке стране достојни осуде, јер:

а) у пракси доводе у питање наше православно-отачко предање и веру

б) сеју сумњу у срца пастве и збуњују многе, водећи у поделе и расколе, и

в) одвлаче део пастве у заблуду и тиме у духовну погибао. Поручујемо, напослетку, да, због поменутих разлога, сви који се крећу у овој екуменистичкој неодговорности, без обзира на то који положај да заузимају у Црквеном Организму, супротстављају се предању наших Светих и према томе налазе се насупрот њих.

Због тога њихов став треба да буде осуђиван и да се одбацује од целокупног збора Јерараха и од верног народа.